

ja ühkus tuliwad ta südamesse, et tema nüüd baroni tütrega wōis ümbet läia ja et see nii häää meelega teba sallis.

Seda viisi jöudis aeg hõlbaste mõõda.

Wanemaid ei läinud Martin pea enam sugugi waatama, sest et ta oma alatust seisusest liig palju häbi tundis, tema, kes ju nüüd mees oli warsti univerciteedi päälle minemas.

Peagi tuli siis ka aeg kätte, et Martin studendi eksami pidi tegema. Et ta hästi koolis oli õppinud, siis läks ka see eksam talle wäga hästi korda, ja meie endine farjane oli noor faunis student, et iust oli näha.

Wanemad kuulsiwad ka, et poeg studentiks saanud, röömuustasiwad ka, aga mitte täieste. Oh kuda oleksiwad nad röömsad olnud, kui poeg endiseks lahkeks nende vastu oleks jäänud. Nad kirjutasiwad talle, et ta neid pidi ka nüüd waatama tulema. Martin peitis wanemate kirja hoolega ära, et seegi ei näeks. Gesti keeli kirja tema juures olemaast. Tema oleks ju sest pidanud häbenema. Salgi ei täänitud ta enam Gesti keelt, sest et sest seelest millalgi elu-asja ei pidanud saama, nagu ta tihti oli kuulnud ja ka ise arwanud. Ta oli ju üksi talupoegade feel, mis üks ford foguni maa päält peab ära kaduma. See pidi tema arvates pea sündima.

Need ja nende sarnased mõtted olivad Martini südames, ja ta tegi neid ka tihti foneks.

Wōib isegi arwata, et ta selle pärast mitte häää meelega wanemate juure ei läinud. Aga lapselik

tundmine ei olnud veel foguni tema seest kadunud, selle pärast läks ta ometi. Aga ta jääi waewalt kaheks pāewaks nende juure ja heidis ennast warjul, et seegi teda ses fauna. urtsikus ei näeks, teda, kes ju linna hiiulgawates saalides pidudel ja wōeruse sel oli olnud.

Isa julges ka üks ford fürida, miks ta enam nii labke oma wanemate vasta ei ole, kui eñne, ja miks ta neid nüüd arwa waatama tuleb. Martin sai selle üle foguni wihaseks ja ähwardas ei ialgigi enam tulla. Ta ütles: »Kas te ei tea, et see müsle enam ei sünni sauna. urtsikusse tulla, kui ma juba nii fõrgesse olen soanud. Mis pean ma siin tegevä? Oma riided ära määrima! Ka ei ole siin ini-mesti, kellega ma wōissin oma mõistuse järel juttu ajada ja fõneleda!“

Isa sai kütwaks, võõris end ära, ja ütles ärdalt: »Jah eñne oli sul siin fölik wäga häää, ja mina ja su ema oli sulle tarf full, aga nüüd ei wōi ja mitte lahket ebf mõistlisse sõna meiega rääkida!“

Peagi läks poeg jälle ühte teisi lohta ühe oma kooli sõbra juure seniks, kuni universiteet hakkab.

Martin oli nüüd studendi eksami ära teinud ja pidi univerciteedi päälle minema. Esimine kütsumine oli, kuda ta sääl tahtis edasi saada. Teadmata oli, kas baroni proua veel suure kooli pääl talle abi lubab anda, wōi ei. Wōisa proua juure ei julgenud ta minna, sest et ta wäga selgeste teadis, et proua temale ilma baroni teadmata abi oli annud ja et baron tema koolitust sugugi ei olnud soovinud. Selle pärast ei teadnud baron ka siia maani sugugi,